

LETILTOTT INTERJÚK

1. rész

Némi idő és hosszas tárgyalások révén sikerült elérnünk, hogy a 2009-ben megjelent Rockinform Special P.Mobil-os különszámából – akkoriban a zenészek által - letiltott interjúkat most, egy sorozat keretében közreadjuk. Az interjúk tartalmát és rocktörténeti érdekességét tekintve nem akartuk, hogy ezek az anyagok elkallódjanak és örökre „titkosítva” maradjanak. Zefivel kezdjük a sort, a további hónapokban pedig jönnek sorban a többiek is...

Egy kézen meg lehet számolni, hogy Magyarországon hány rockmuzikus akad, aki mostanság is eredeti Hammond orgonát használ. Ha ráadásul virtuóz módon is kezeli, jó eséllyel pályázhat arra, hogy nevét elismeréssel emlegessék - színpadokon és nézőtéren egyaránt. A szép reményekkel kecsgetető S.O.S. zenekar után, Zeffér András a P.Mobil billentyűseként, egy csapásra országos hírnévre tett szert. Az ott eltöltött tizenhat év, a többiekhez hasonlóan, nála sem múlt el nyomtalanul...

ZEFFER ANDRÁS

Életrajzából kiderül, hogy gyermekkorában – több muzikus társadhoz hasonlóan – zenész pályád klasszikus zongoratanulással kezdődött. Milyen hatás(ok)ra lettél rockzenész?

Édesanyám a matematika- fizikatanári diploma mellé, az ének- és zongora szaktanárit is megszerezte. Nővérem zongorázni tanult, mikor befejezte a gyakorlást, alig vártam, hogy én is a hangszerhez ülhessek. Hibátlanul eljátszottam, amit tőle hallottam. Így korán, már 5 évesen elkezdhettem zongorázni. Több mint tizenkét évig tanultam klasszikus zenét, zeneirodalmat és zeneszerzést. Ezután következett a „sípós” orgonatanulás, majd a dzsessz zongora szak, ahol már a könnyűzene felé fordultam. Természetesen az akkori nagyok (Deep Purple, Uriah Heep), hatása nem múlt el nálam nyomtalanul. A szölisták közül Elton Johnra, Keith Emersonra és

Rick Wakemanre figyeltem. Aki igazán elbűvölt, a Nagy Király, John Lord stílusa és hangszerhasználat. Azokban az időkben barátaimmal rengeteg lemezt hallgattunk és talán mindannyiunk fejében megfordult, hogy rockzenész legyem... Magam részéről, amit tudtam, meg is tettem ezért. De ha jól meggondolom, bármi mást csinállok, ennyi munkával többre vihettek volna anyagilag.

Amint a P.Mobilban üresedés támadt, Sárvári Vilivel egyetemben szinte azonnal bekerültél a zenekarba. Hamar be tudtál illeszkedni?

Vilivel az S.O.S.-ben játszottunk, jól is éreztük magunkat abban a bandában. A zenekar vezetője az egykori P.Mobil énekes, Szegváry Gábor volt. Abban az időben vadonatúj formációk is megjelentek, ezek közé tartozott a mára legendává nőtt Karthago. Dobosunkat, Kocsácsi Mikit - akivel ma is nagyon jó barátságban vagyunk -, Szigeti Feriék vitték el. Távozása komoly törést okozott az S.O.S.-ben, de röviddel ezután hallottuk, hogy a P.Mobil két tagja otthagytta a zenekart. Vilivel azonnal felkerestük Lórántot. Természetesen akkor már folyt az új zenészek meghallgatása. Bajnokot korábban ismertem (már), örültünk, hogy együtt zenélhetünk a Mobilban. Nekem rögtön igent mondtak, (de) Sárvári Vilinek nehezebb dolga volt, mivel gitártudása elmaradt Bencsik Samutól. Egy év türelmi időt kapott, hogy összeszedje magát. Végül is maradt, sőt ő az egyetlen, aki abból a bandából még ott van. Akkoriban nagyon jó barátságban voltunk, kiálltam mellette. Igyekeztem meggyőzni Lórántot és a többieket, hogy vegye figyelembe Vili megbízhatóságát, a többiekhez való pozitív hozzáállását, ami legalább olyan fontos dolog, mint a tehetség. Gimnazista koromtól kijártam a Budai Ifjúsági Parkba, ahol a Mobil, közösen a Minivel, minden kedden rendszeresen koncertezett. Már akkor szerettem volna ebben a bandában játszani. A sors úgy hozta, hogy sikerült. Mindig büszkén álltam színpadra velük.

Nem is üres kézzel mentél a neves rockcsapatba, hiszen az S.O.S.-ből és a Ferméből is vittél magaddal kész nótákat, témákat. Hogyan működött a zenekaron belül az új dalok elfogadása, hogyan alakult a műhelymunka? Volt-e valamiféle szűrő?

Mindig (is) voltak zeneszerzési ambícióim. Nagyon élvezem, mikor próbálkozásaimból összeáll egy egész dal. Az Asszonyt akarok című számot, például egy S.O.S. dalból dolgoztuk át. Rengeteget próbáltunk a Mobilbal, minden nap 10 órától, délután 2-ig, 3-ig is, aminek meglelt a jó hatása. Szerettük egymást, szerettük azt a zenét, amit játszottunk, szerettünk együtt lenni próbákon, a koncerteken. Ott mindig akadt valami érdekes ötlet, amiből aztán dalokat formáltunk. Mi magunk voltunk a szűrő. Amit jónak ítéltünk, többnyire jó is volt.

Szerencsénk volt, mert a Lóránt kívülről, mint „közönségfűl” hallgatta, követhette a dalok formálódását. Elég jó érzékkel rendelkezett az adott téma közönségsikerének leméréséhez. Ugyanis, mi zenészek azért képesek voltunk magunktól elajulni, hogy „fű, ez milyen jó dal lesz!”. Sokat számított az a „külső fűl”. Lóránt ugyanis sokféle zenét hallgatott, ezek alapján mondott véleményt. Szóval az akkori kapcsolatunk – ezt nyugodtan kijelenthetem -, teljesen felhőtlen és boldog volt. Oda is, vissza is.

1985 év végétől hivatalosan 1994-ig szünetelt a Mobil. Újrainduláskor, először nem akartak billentyűst a zenekarba, aztán mégis másképp alakult...

Nem nagyon értettem, hogy miért. Mikor Bajnok (ezt) meghallotta, közölte, hogy Zefi nélkül nem lehet csinálni. Billentyűs hangszer nélkül, a Hammond orgona hangzása nélkül,

„Sokat kaptunk

(a) személyem nélkül nem ugyanaz a zenekar lenne. Teljesen igaza volt. Bajnok, hiába basszusgitáros, zeneszerzésnél mindig billentyűs hangszerelésben gondolkodik, ahogy én is - de ez természetes. Ott van, mondjuk a Deep Purple, ők a mai napig nem akarják megváltani a világot. Képzeld el, ha pl. a Hammond orgonát felcserélnék egy nagyszerű szaxofonosra – mi lenne? (nevet)

Igy aztán ott folytattuk, ahol abbahagytuk. Szerintem jól döntöttünk.

Minden valószínűség szerint, hiszen '95-ben a Honfoglalás rock-szvit szimfonikus átíratában oroszánrészt vállaltál.

Hát igen. Lóránt vetette fel az ötletet, mit szólnék hozzá, ha a Honfoglalást szimfonikus változatban hallhatná tőlünk a közönség. Ehhez akkor az István gimnázium szimfonikus zenekarát javasolta. Nagyon felvillanyozott az ötlet, azonnal el kezdtem tervezgetni. Egy hét múlva megint összeültünk Lóránttal, és elmondtam az én variációm. Ha már ekkora dologba fogunk, akkor ne egy ifjúsági zenekarral, hanem a legnagyobbakkal valósítsuk meg. Próbáljuk megnyerni az ügynek a Magyar Állami Hangversenyzenekart, az ÁHZ-t. Ha álmodunk, álmodjunk nagyot. Lóránt nem bízott benne, hogy elintézem, de bízott. Mint ahogy abban sem, hogy egyáltalán megvalósítható. Viszont innentől kezdve, rám hagyta az egészet. Én pedig úgy vettem bele magam ebbe az önként vállalt gigászi, emberfeletti munkába, mint ahogy az agár üldözi a nyulat. Szerettem az ilyen kihívásokat. Több mint egy évig dolgoztam a megoldásokon. Először a projekt szponzorálását intéztem, a produkció nagyságát tekintve, a megvalósítás hatalmas összeget kívánt. Ezzel egy időben az eredeti szerzők beleegyező nyilatkozatát szereztem meg, ami talán a legnehezebb része volt ennek az egész eszelős munkának. Elég reménytelenül indult, hiszen azok a zenészek Lóránttal szóba sem akartak állni. Már a neve hallatán (is) (többen) letették a telefont, annyira haragudtak rá. Viszont a dolog komolyságát átértve, ha nehezen is, de végül mindenki beleegyezett. Akkor ez volt a legfontosabb. Aztán a zenei örület előkészítése folytatódott. Az ÁHZ vezetője először hezitált, de amikor meghallotta a szintetizátorral feljlesztett tételeket, (amiken imitáltuk a leendő megszólalást) azonnal igent mondott. Barátomat, régi kollégámat Zakar Zoltit felkerestem, hogy segítsen a partitúra megírásában. Kiváló

szakemberről van szó, (igazán) remek munkát végzett. Aztán jöttek a próbák, százhusz (!) klasszikus zenéssel, akik még a rádióban sem nagyon hallgattak rockzenét... De ekkor már segítségemre volt Wolf Péter, a stúdiómunkáknál pedig Malek Miklós. Egyetlen stúdió jöhetett számításba, amelyben a szimfonikusokat össze lehetett kapcsolni a rockkal. Az érdemi munkát érkekezletek, egyeztetések egész sorozata előzte meg. Közben Mareczky Totó visszament Ausztráliába, így a Mobil ismét dobos nélkül maradt. Felhívtam Németh Gábort, akivel az elmúlt időszakban rendszeresen találkoztam, és a mai napig jó barátok vagyunk. Felvázoltam neki a helyzetet. A zenekarba való belépését személyemhez kötötte, így került végül a P.Mobilba. Vele készült el a szimfonikus változat, szakmai tudása nagymértékben járult hozzá a végeredményhez. Én pedig büszke vagyok arra, hogy ezt, mint utolsó projectet a P.Mobilal sikerült megvalósítani. Örömmel tölt el, hogy ezt megtehettem, részese és irányítója lehettem egy nem mindennapi történetnek. Sajnálom, hogy

a P.Mobiltól...

végül is a sikeres CD-n, DVD-n, valamint pár élő előadáson kívül többet nem élt meg a dolog. Többre lett volna érdemes, de ez már egy másik történet.

A következő év végén, a Mobil történetében először és utoljára, a Honfoglalás két Hammond orgonán szólalt meg a Köröscarnokban - Cserhátai Pityivel közösen. Erre külön készültek, próbáltatok, vagy „csupán” (egy) örömmel, spontán muzsikálást hallhattunk tőletek?

Pityivel előtte egyeztettünk, hogy nagyjából ki, mit, és mikor fog játszani. Egyikünk sem hiva a spontaneitásnak. Pityi is, én is szeretnénk előre tudni, hogy mire számítsunk zeneileg: ezzel együtt nem egy begyakorolt produkciót hallhatott a közönség. Mi pedig annyira szerettük ezt a különös Hammond szólót, hogy legszívesebben egész este folytattuk volna. Később terveztük, hogy újra összehozzuk a két óriási hangszert, de sajnos erre már nem kerülhetett sor. **Ennél a koncertnél maradv: akkor nem is sejtettétek, hogy ennek a felállásnak ez lesz a hatyúdala?**

A probléma a koncert utáni elszámolásnál kezdődött. Miután kiderült, hogy egyetlen forint sem maradt a művészek számára, Tunyó ököllel hasba vágta Lőránt kb. 140 kilós szervező emberét. Nem először fordult elő a zenekarban elszámolási probléma. Az első az ominózus Fradi pálya, ahol az öt P.Mobil tag úgyszintén nem kapott egy fillért sem. A Köröscarnokban is védtem Lőrántot, próbáltam csillapítani a kedélyeket. Én voltam a legfiatalabb, semmi más nem érdekelt, csak és kizárólag a zene. Miután egy pohár vizet sem tudtunk meginni, Tunyó (teljesen) magából kikelve örvongott, majd közölte Lőránttal, hogy ez volt az utolsó eset. Ebben igazam volt. **'96 vége óta kétszer (2005 és 2007) is összejött a P.Mobil, Bajnokkal, Tunyóval és veled. Ilyen alkalmakkor milyen érzésekkel álltál a színpadon?**

Miután Bajnokkal és Tunyóval együtt Lőránt kirúgott bennünket, sokáig vártuk, mikor

játszhatjuk újra a számunkra oly kedves dalokat. Azt hiszem, ha a Mobil szele egy kicsit is megérint valakit, ettől nem tud szabadulni többé. Legyen zenész, vagy akár a közönség. Ezért is (és mert a közönség megköveztet volna minket) játszottunk később a TRB-vel egy-két Mobil-számot. Ahogy a közönség, úgy mi is örültünk, hogy együtt vagyunk újra Lőránttal és Vilivel, azt gondoltuk, így kerek az egész.

Ettől függetlenül, ez a pár előadás méltatlan volt a P.Mobil sokéves múltjához, és a közönséghez. A legtöbb koncerthelyszín nívója nem ütötte meg a kívánt mértéket, a program sem lett kellőképpen kidolgozva. Az elgondolás jóval többet érdemelt volna, hiszen sok ezren évek óta vártak arra, hogy újra együtt játszunk. Az egyik ilyen előadás előtt - hosszú, súlyos betegségem, a leukémia leküzdése után - zenekarommal, a RockBanddel a PeCsában adtam koncertet, majd pár nap múlva a P.Mobilal egy kocsmában játszottunk... A másik: nem lehet egy kocsmában háromezer forintos jegyeket szedni, és azzal büszkélkedni, hogy ezer fizető vendég volt. Mert mindannyian számoltunk, és ott villogott a kérdőjel.

A Mobil után, Tunyóval többször is együtt dolgoztál.

Testközelből érted meg pályafutásának minden jelentősebb állomását, ismerted tehetségét. Kvalitásaihoz képest, mondhatni, (igen csak) szerény elismerésben részesült életében, de halála után is. Megmagyarázható ez?

Magyarországon azt ismerik, akit a média tol. Aki nincs a TV-ben, rádióban, az nem is létezik. Hozzám hasonlóan - azt gondolom - Tunyó sem arra a fajta elismerésre vágyott. Mindenkinek lehetősége van választani. Mi ezt az utat választottuk. Lemezeinkből több százezer fogyott, kevés olyan háztartás lehet Magyarországon, ahol nem vagyunk ott a „polcon”. Több millió kilométert utaztunk, több ezer sikeres koncertet adtunk, kevés olyan hely van, ahol nem játszottunk. A mai napig mindig, mindenhol szeretettel, ismerősként fogadnak, ez mindennél többet ér. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem vágytunk volna több erkölcsi és anyagi sikerre. Azt hiszem, Lőránt csökönysége, bizonyos szempontból amennyit segített, ugyanannyit ártott is a zenekarnak - és Tunyó ismertségének is. Péter nagyon jó énekes volt, de nem volt könnyű ember. Ismerni kellett ahhoz, hogy tudjál vele dolgozni. Pl. lemezfelvételkor a stúdióból mindenkit kizavart, csak én maradtam bent. A Mobil után még

nyolc évet dolgoztunk együtt. Szó szerint belebetegedtünk munkánk fanatikus szeretetébe, művelésébe. A P.Mobil kiadványokon kívül több CD-t és DVD-t kiadtam az ő hangjával. Sok szerzeményemet vele ismer és szeret a közönség. Nagyszerű hang volt, csodálatos tehetség, szerettük egymást. Élete értelmet nyert a hangja által, viszont halála méltatlan és értelmetlen volt.

Büszke vagyok arra, hogy élete utolsó hónapjaiban létrehoztuk a Mobilmániát, ahol velünk együtt óriási sikerek részese lehetett. Tulajdonképpen a P.Mobilnak köszönhetem, hogy olyan nagyszerű társakkal, kivételes tehetségű muzikusokkal zenélhetek együtt a Mobilmániában, akik valamennyien a Mobil legenda részesei voltak. Vikidál Gyula, Rudán Joe, Kékesi Laci és jómagam egy zenekarban játszunk, s hiszem, nem véletlen, hogy összeterezt minket a sors. Valamennyien sokat kaptunk a P.Mobiltól, és mi is hozzájárultunk a sikeréhez. És valóban mániákusan szeretjük a Mobil dalokat. Nem csak múltunk van, hanem közös jelenünk és remélem hosszú, tartalmas jövőnk is lesz.

Tunyó pedig mindig ott lesz velünk, minden Mobilmánia koncerten, mert megígértem neki.

Hegedűs István

LETILTOTT INTERJÚK 2. rész

KÉKESI BAJNOK LÁSZLÓ

Némi idő és hosszas tárgyalások révén sikerült elérnünk, hogy a 2009-ben megjelent Rockinform Special P.Mobil-os különszámából – akkoriban a zenészek által letiltott interjúkat most, egy sorozat keretében közreadjuk. Az interjúk tartalmát és rocktörténeti érdekességét tekintve nem akartuk, hogy ezek az anyagok elkallódjanak és örökre „titkosítva” maradjanak. A múlt havi számunkban Zefivel kezdtük a sort, most Kékesi Bajnok és Rudán Joe a soros...

Igazából a zene a legfontosabb a számára - és ami ezzel jár. Ha modellet keresnének a rock and roll életforma megmintázásához, Kékesi Bajnok Lászlónál alkalmassabb személyt aligha lehetne találni. Huszonkét évet töltött a zenekarban. Bár 1997 óta más formációkban szólaltatja meg a négyhúrost, lelke mélyén megmaradt igazi „mobilosnak”.

Zenész családból származol?

Konkrétan nem. De matter színésznő volt, énekelt is, operettet. Akár sokra is vihette volna, de szegény fater nem nagyon engedte. Anyai ágról maradhatott ránk valami; én zenész lettem, húgom, Judit is komolyzenei tanulmányokat folytatott, zongora és ének szakon. De nem csak ő, fiam, Dani is jól zongorázik és dobol. Ő meg tőlem örökölte.

Annak ellenére, hogy a családban az említett hangszer komoly hagyománnyal bír, sőt te is kitűnően játszol rajta, mégis a basszusgitár mellett döntöttél.

Egyrészt a Capri orgona abban az időben több, mint harmincezerbe került, amit nem tudtam megvenni. Akkor ez nagyon sok pénz volt. A P.Mobilban szóba került, hogy billentyűzsek, volt is ott valamilyen húros zongora, de a basszusgitár sokkal jobban tetszett. Jobban lehetett vele a színpadon mozogni, kiállni a csajok elé, ami azért fontos dolog volt! De a zeneszerzésben nagyon sokat segít a zongora, a dalok nyolcvan százalékát ennek segítségével írom. Ott

van Póka Egon barátom, aki a basszusgitár mellett, szintén tud billentyűzni.

Milyen bandákban fordult meg a kezdet kezdetén?

Beggars (Koldusok) nevű bandában együtt játszottam – hogy a legismertebbeket említsem –, a kis Pótával (Póta András – a szerk.), meg Charlie öccsével (Horváth Csaba – a szerk.), ő volt a saxofonos. Pótának köszönhetem, hogy a P.Mobilba kerültem, ő ajánlott Lórántnak.

A P.Mobilba való bekerülésed nem volt átlagosnak mondható. Visszaemlékszel, hogy melyik volt a vizgaszámod, és hogy nyerted el

különösen a rock and roll zongora fogott meg, a hangokat magamtól „szedtem le”. Főleg Steve Winwood és John Miles témái tetszettek. Egyszer, mikor lementem a Fészek klubba, éjjel készülődött valamilyen alkalmi zenekar a színpadon. Nem volt zongoristájuk, kérdeztek, hogy be merek-e állni. Azt hitték, hogy csak basszusozni tudok, én meg elvállaltam a zongorát. Óriási dolog kerekedett belőle, nyomtuk a bluest, meg a rock and rollt.

A Mobilban, az „Utolsó cigi”, az „Óh, Carol” c. rock and roll-lal fejeződik be. Javasoltam, hogy a nóta Status Quo-s változatát rakjuk hozzá. Kipróbáltuk, be is jött. Mostanában elhagytuk, de azt hiszem, vissza fogjuk hozni!

Szinte senki sem szólít Lacinak. Barátok, kollégák, rajongók egész egyszerűen Bajnoknak, vagy Janeknak hívják. Hogy ragadtak rád ezek a nevek?

Régen, a szocialista időkben sokat turnéztunk külföldön. Lengyel származású menedzserünk vitt ki minket Lengyelországba, ott minden reggel ezzel jött: „Ná mi ván Jánek?” – ez itt ragadt rám. Ezerféle nevem volt, de a legjobb a „Bajnok”. Ez az igaz! Különböző Parkokban

(Lőrinci-, Csepeli-, Budai Ifjúsági Park) játszottunk, a buli közben eleinte egy-két srác, később már vagy százan kiabálták be, hogy „Hello Bajnok!” Megmondom, hogy miért: a fellépő cucc abból állt, hogy a nyakamban lógott egy egyszerű réz medál – a Heavy medál. Ez úgy nézett ki, mint amilyet a versenyző sportolók nyernek a bajnokságokon. Ehhez jött még az atlétatríkó, mint Som Lajosnál. Így terjedt el, hogy Bajnok.

Említetted a külföldi turnékat. Hallottam olyan esetről, mikor Vikidál Gyula nem tudott veletek menni, így te énekelted le az egész P.Mobil műsort.

Emlékszem, nagyon keserves volt. Úgy kezdődött, hogy mi hívtuk meg a Sunny Jim Bandet egy tavaszi vakációra, a Corvin moziba,

Egy örök mobilos

a többiek tetszését előadásmóddal?

Mikor leszereltem a katonaságtól, előtte két hónappal már tudtam, hogy megyek a Mobilba meghallgatásra. Ugyanis Póta, előtte két hónappal jelezte Lórántnak, hogy mennek. '74 szeptemberében találkoztam velük először. Johnny Winter Rock'n'roll Hoochie Koo c. számát kellett eljátszanom – basszusgitár és ének együtt. Utána egy bluest és egy harmadik nótát is. Na, én becsülettel elnyomtam, a végén már lefeküdtem a földre, közben tekertem a gitárt. „Köszönjük, föl vagy véve!” Ezzel megvolt a felvételi vizsga. Két hét múlva Győrben már együtt nyomtuk az első bulit.

Kik, illetve milyen zenék hatottak rád akkoriban? Mint kiderült, a rock and roll klasszikusait is kedvelted.

Az a zene hatott elsősorban, amit a Metró klubban is játszottunk. Legfőképpen a Bad Company tetszett! Mikor Paul Rodgers itt volt Pesten a Queennel, megőrültem, mikor Bad Companyt is nyomtak. Azon kívül természetesen a Deep Purple és a Led Zeppelin ment. Lehet, hogy sablonosnak tűnik, de ezek voltak a legjobb zenék akkor. Szerintem az ötvenes-hatvanas évek rock and rolljai az alapok, sok beat- és rockbanda dolgozta fel azokat a nótákat. Ebben

és pár vidéki helyszínre. Ezután visszahívtak bennünket Hollandiába. Míg nálunk főleg sportszarnokos fellépéseken vettek részt, odakint kis klubokban játszottunk. A banda egyébként hollandokból és angolokból állt vegyesen. Szóval Gyula nem kapott holland vízumot, kénytelenek voltunk nélküle kimenni. A Barkasban utazva tanulgattam a műsort, ugyanis nem volt idő arra, hogy rendszeresen begyakoroljam a számokat. A menedzser kint várt minket, de nem mertük megmondani neki, hogy énekes nélkül jöttünk. Mikor kiderült, elég rossz szemmel nézett ránk. A Tobacco Roadot játszottuk úgy tizenöt-husz percben, hosszú szólókkal. Ez már elvitte a műsor egyharmadát. Lenyomtuk végül a műsort, jó showt csináltunk, a közönségnek tetszett. Lehet, hogyha nem így alakul, van velünk profi énekes, akkor nyugaton is ismert zenekar lehetünk volna. Sajnos életünk egyetlen lehetőségét szalasztottuk el ezzel a turnéval.

Mikor 1985-ben ledílt a Mobil, különböző zenekarokban folytattad a muzikálást, kénytelen voltál egy ideig vendéglátózni is.

Megcsináltuk a Bencsik Sándor Emlékeznekart, ott főleg ismeretlenekkel játszottunk. Ha Totó hazajött Ausztráliából, akkor beszállt dobolni. Utána jött a szokásos: hogy meg

tudjak élni, ahhoz el kellett menni vendéglátózní. Előbb Magyarországon: Capri bár, Sifók, Szarvas, aztán... na itt ugrott be a „véletlen”! Nagyon szerettem a káposztás sütit, ezért mentem be az ORI-büfébe, ugyanis ott volt a legjobb. Egyszer csak megérkezik Dér Pista dobos. Kellott neki egy énekes-basszusgitáros, és elhívott Norvégiába a zenekarával. Ilyeneket múlnak a dolgok. Étteremben játszottunk, mire összejött volna a tengerjáró hajó – ami több pénzt jelentett –, addigra újra alakult a P.Mobil. Ha elváltam volna a vendéglátóhajós fellépést, nem írtam volna meg azokat a nótákat, mint pl. a „Ha újra kezdeném”.

Jó, hogy említéd. Azért eléggé kilógott a sorból a „Ha újra kezdeném”, ugyanis a Mobilnál addig nem születtek ilyen típusú nóták. Netán valamilyen személyes élményedhez kötődik a dal?

Ez készült a leghosszabb ideig, minden nap valami eszembe jutott, amit beépítettem. Már vagy tízperces volt, mert mindig raktam hozzá, aztán meg harapdáltam belőle, majdnem másfél hónapig kínlódtam vele. Annyi energiát vettem el, hogy akár egy fél nagylemezt is megcsinálhattam volna. Nekem nincsenek személyes élmények ezzel kapcsolatban, az ötlet és a szöveg teljes egészében Lóránté volt.

Ha jól számolom, te töltötted a leghosszabb időt a Mobilban, több felállást is megéltél. Szakmai és emberi szempontokat figyelembe véve, ezek közül melyik formációt értékeled a legjobbnak?

A Mobilban szegény Bencsik Samuval kezdődött el valami. Eleinte egyedül ő írta a nótákat, a vége felé már megengedte, hogy beleszóljak a hangszerelésbe. A Forma I. énektemét pl. én csináltam. Azt a korszakot azért szerettem, mert sok külföldi nótát játszottunk, voltak hatmenetes bulijaink is. Mikor elment Gyula, utána meg Samu és a Pityi, az újjakkal kicsit más hangzás lett, de hamar megbarátkoztunk. Korszakokra osztottuk; először az A, utána a B korszak Vilivel, Zefivel, majd a C korszak az újraindulással. Mindegyiknek megvolt a maga varázsa. Nem is baj, hogy így alakult, mert harminc évig ugyanaz a felállítás, lehet, hogy túl szablonos lett volna. Nekem mindegyik tetszett, egyformán jól éreztem magam bennük. Ugyanúgy, mint most, a Mobilmániában. Mindegy, hogy hol, úgy is azt játszom! Én örökre „mobilos” fazon maradok.

Tunyóval a P.Mobil után is megmaradt a kapcsolatod. A TRB-ben együtt nyomtátok 2004-ig, de valahogy utána is mindig megtaláltátok egymást. Beszélhetünk barátságáról, vagy inkább sorsszerűségről?

Mindenképpen barátságról beszélhetünk! Nagyon jó barátságról. Tunyóval ketten a Fradi pálya koncert után felléptünk diszkóklubban is, playbackról. Azóta ez szerencsére kiment a divatból. Emellett megtartottuk addigi zenekarunkat is, a Tunyó Rock Bandet, ott P.Mobil számokat is játszottunk. Lóránt ennek nem nagyon örült! Aztán '97-től csak a Tunyogi Rock Band maradt. 2004-ig, betegségéig csináltuk együtt, vele és Zefivel. Később, mikor Tunyó saját zenekarát összehozta, abban is én basszusoztam egészen a végéig. Összenőtünk Tunyóval. Óriási vesztesség, hogy nincs...

Mit jelentett neked a P.Mobil?

Mindent! Én a hőskorszakban, már az elején ott voltam a zenekarban, beékelődtem ebbe a történetbe. Az emberek agyában is ez a korszak maradhatott meg leginkább, lehet, hogy nem is tudják pontosan követni a változásokat. Ma is sokan megálltanak a Moszkva téren. Van, aki csak a kezemet szorítja meg, vagy V betűt formál az ujjából, és mondja: „Moosooobil!” Vagy: „Hello Bajnok!” Úgy látszik, így maradtam meg a képben. És ez nagyon fontos dolog.

Hegedűs István

Fotó: Mocsi

Vikidál Gyula és Tunyogi Péter magásra tette a lécet a P.Mobil frontján. A két gigászi torok után, senki sem mert volna fogadásokat kötni az új énekesre. Rudán Joet a zenekar és a közönség is hamar befogadta, rövid idő alatt „igazi mobilossá” érett. Ám tízéves jubileumi tortáján mégsem fújhatta el a gyertyákat, tekintve, hogy torta sem volt, meg a jubileumot sem ünnepelhetette már Joe a csapat tagjaként. A tizenegy év után megjelent Mobileum album már egy új énekes hangjával szólalt meg 2009-ben.

RUDÁN „JOE” JÓZSEF Kihívás volt

A P.Mobil közel sem vásárolt zsákbamacskát veled, hiszen a Codában és a Pokolgépben már jócskán bizonyítottál. Végül is hogyan lettél a zenekar énekes?

Egy pécsi Hobo Blues Band koncerten előzenekarként játszottunk a Coda együttesrel még a nyolcvanas évek végén, akkor ismerkedtem meg - többek között - Póka Egonnal. Ezt követően többször felléptünk a HBB vendégeként, de részt vettünk egy Egon által szervezett Led Zeppelin és egy Deep Purple emlékestén, ahol Tunyó és Zefi is vendég volt. Itt találkoztunk Lóránttal, akinek bizonyára tetszett ahogy énekelek, mert mikor a P.Mobilból távozott Bajnok, Tunyó és Zefi, akkor engem kerestek meg. Eleinte a Kopaszkutya második részében lettem volna szereplő, de mikor rákérdezett, hogy vállalnám-e a P.Mobil énekesi posztját, igent mondtam.

Vikidál Gyula és Tunyogi Péter után mennyiben jelentett kihívást a Mobil mikrofonja mögé állni?

1977-ben, életem meghatározó élményét adta egy P.Mobil koncert, ettől kezdve megszállott „mobilos” lettem. Az akkori nagyon erős felállítás komoly hatást gyakorolt rám, a nagy klasszikus dalok is azokban az időkben születtek. Mondanom sem kell, hogy akkori amatőr zenekarammal szinte kivétel nélkül ezeket próbáltuk játszani. Megtisztelő volt a felkérés, hogy utánuk énekelhetek, de ez már nem az a zenekar volt. Egyébként valóban kihívásnak tekintettem. Próbáltam a saját szám íze szerint énekelni a számokat, nem akartam utánozni az elődömet.

Belépésed után nem sokkal, elkészült a Kutyából szalonna album, ahol a címadó dalt Billel közösen, a „Ne engedd elmenni a mamát” pedig egyedül az ő előadásban hallhattuk volna. Mindkét dal végül a te énekléseddel került rögzítésre...

Miután Schuster Lóránt MIÉP képviselő lett, Németh Gábor és Póka Egon kilépett a zenekarból egy időre. Tudtuk, hogy Egon és Bill jó viszonyban voltak, így utóbbi sem vállalta az albumon a szereplést. Ezért végül nekem kellett felénekelni a sávokat.

1998-ban Papp Gyula billentyűssel és Szkladányi

András basszusgitárossal egy elég erős felállítás alakult

ki. Miért lett viszonylag rövid idő alatt vége ennek?

Gyula és Szaki akkor velem játszott a Coda együttesben, így kézenfekvő volt, hogy beajánljam őket a Mobilba, már csak azért is, mert orgona, ill. billentyű nélkül szeríntem nem szóltak jól a régi klasszikus dalok. Aztán amikor Egon visszatáncolt a zenekarba, menniük kellett...

Az említett Kutyából szalonna anyagon kívül – Ieszmítva a Színe-Java Mobil klasszikusokat tartalmazó CD-jét - a te hangoddal nem készült hanghordozó. Ezt többben, többféleképpen magyarázzák; te hogyan látod?

Abban a tíz évben, amit a P.Mobilban töltöttem, több mint 25 albumon énekeltem - a Pokolgép lemezeiktől kezdve a Som-Závodi lemezen át folk-, illetve rockoperákig. Nem utolsósorban a Coda is megjelentetett egy saját CD-t. Nem szeretném most mind felsorolni, a diszkográfiámban megtalálhatók ezek. Ezt a hiányosságot csak egyféleképpen lehet magyarázni: nem készült dalok, mert kényelmesebb volt a régi, jól bevált nótákat játszani a koncerteken. Sajnos én meg nem vagyok dalszerző, csak előadó.

Éppen a Mobilal töltött tíz évéd megünneplésén gondolkoztál, mikor kikerültél a zenekarból. Miért került sor énekes váltásra?

Biztos elment a hangom! Amúgy, néha nem vagyok egy egyszerű eset. Bár ebben a „rákëndroll” szakmában azért vagyunk így ezzel egy páran. Egyébként nagyon jó, hogy így alakult, mert legalább találkozhattam a Mobilmániában Tunyogi Péterrel, Vikidál Gyulával, Zeffer Andrással, Kékesi Bajnokkal, valamint a többi nagyon jó kollégával. Másrészt itt már, elkészült egy nagyon erős album, ami tetszik a közönségnek. Nem véletlenül játszottunk róla szinte minden dalt a koncerteken.

Minap jelent meg a régen várt új album, a Mobileum. Nem fáj a szíved, hogy a dalokat nem te énekdél?

Abszolút nem, elég volt az a szép tíz év. Vannak más hol meg feladataim, vannak terveim!

Hegedűs István

Fotó: davidzsolts.hu